

PRISM

EEN FILM DOOR ELÉONORE YAMEOGO – AN VAN. DIENDEREN – ROSINE MBAKAM

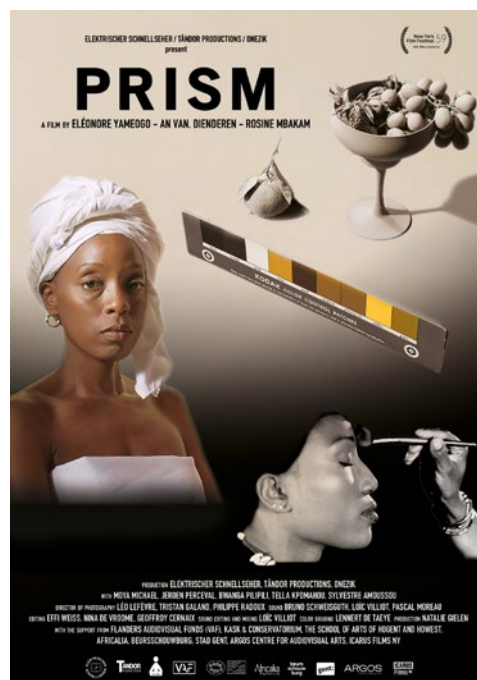
PRISM is een cocreatieve film in de vorm van een kettingbrief, gemaakt door drie filmmakers met een verschillende huidskleur. PRISM problematiseert de neutraliteit van de camera om zo andere ongelijke machtsverhoudingen rond huidskleur in onze maatschappij aan te kaarten.

PERSDOSSIER

SYNOPSIS

Voor *PRISM* nodigde Belgisch filmmaker An van. Dienderen de in Brussel wonende Rosine Mbakam uit Kameroen en de in Parijs gevestigde Eléonore Yameogo uit Burkina Faso uit. Samen maken ze *PRISM* waarin de verschillen in hun huidskleur als vertrekpunt dienen om hun ervaringen met de beperkingen van het medium te verkennen. Fotografische media zijn technologisch en ideologisch bevooroordeeld en begunstigen de witte huid. *PRISM* problematiseert de neutraliteit en machtsongelijkheid van audiovisuele media om andere ongelijkheden in de samenleving op basis van huidskleur te bekritisieren.

Bekijk hier de trailer :
<https://vimeo.com/575746556/b2ad29e530>

TECHNISCHE FICHE

OORSPRONKELIJKE TITEL:

Prisme

ENGELSTALIGE TITEL:

Prism

DUURTIJD:

78 min

TALEN:

Engels en Frans

ONDERTITELING:

Nederlands, Frans, Engels

EEN PRODUCTIE VAN:

Elektrischer Schnellseher, Tândor Productions & Onezik

REGIE EN CONCEPT:

Rosine Mbakam, An van. Dienderen, Eléonore Yameogo

DOP:

Léo Lefèvre, Tristan Galand & Philippe Radoux

MONTAGE:

Geoffroy Cernaix, Nina de Vroome & Effi Weiss

GELUID:

Bruno Schweisguth, Loïc Villiot & Pascal Moreau

MONTAGE EN MIXAGE GELUID:

Loïc Villiot

GRADING:

Lennert De Taeye

PRODUCTIE:

Natalie Gielen

Met de steun van: Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF), KASK & Conservatorium, de School of Arts van HOGENT en Howest, Africalia, Beursschouwburg, Stad Gent, ARGOS centrum voor audiovisuele kunsten, Museum Dr. Guislain

VOLGENS DE PERS

"Engrossing! May spark an entirely new conversation about racial bias in filmmaking. Expertly expos[es] the ways in which inequities often hide in plain sight." — AWARDS WATCH

"Densely thoughtful... Beautiful and poignant." — THE NEW YORK TIMES

"Prism, directed by Eléonore Yameogo, An van. Dienderen and Rosine Mbakam, dives deeply into the racism inherent in the actual cinematic image, with formidable philosophical arguments concerning the very act of lighting skin on film—it's whitecentric, and has been for generations. Intelligent discussions about the bias that's baked into every component of filmmaking (as art, craft and technique) complement the elegant filmmaking that challenges such perceived realities." — FLIP SIDE REVIEWS

"An intriguing, passionate and thoughtful exploration into how racism has been entrenched in film. Raises powerful and confrontational issues that are debated with intelligence, insight and a great deal of emotion." — BUSINESS DOC EUROPE

"Fascinating; a necessary first step. Interrogates the history — and future — of how Black subjects are shown through our camera's lenses." — INDIEWIRE

SCREENINGS IN DE V.S.

MoMA

THE **docyard**

GENE SISKEL
FILM
CENTER
Chicago's Premier Movie Theater

 Light**box**
Film
Center

EST 1938
LAEMMLE

BAMPFA

Voor up-to-date informatie:
www.icarusfilms.com/other/playdate#

SCREENINGS IN BELGIË

Première 8 december, Beursschouwburg in Brussel

Courtisane Festival, Dr. Guislainmuseum in Gent,
De Cinema in Antwerpen, Mu.ZEE (Oostende), ...

Voor up-to-date informatie:
www.anvandienderen.net/prism-2021

STATEMENT DOOR DE REGISSEURS

Fotografische media zijn technologisch en ideologisch bevooroordeeld en geven de voorkeur aan de witte huid. Een dergelijke focus op witheid betekent dat de fotografische media automatisch witheid als uitgangspunt nemen, bevoorrechten en een geconstrueerd beeld scheppen op witheid.

Hoe kunnen wij, drie makers met verschillende huidskleuren, samen in één frame zitten? En hoe kunnen we een gemeenschappelijke film over dit onderwerp maken?

We beschouwen *PRISM* als een kettingbrief, waarin de scènes van de drie filmmakers in dialoog gaan met elkaar. De scènes van Rosine zijn het meest persoonlijk. Ze interviewt twee van haar voormalige filmdocenten over hun focus. Deze scènes worden verweven met een re-enactment van het *Portrait de négresse* van Benoist en culminerend in haar poging om zichzelf, haar witte echtgenoot en hun zoon samen in één beeld te filmen. De scènes van Eléonore zijn meer pragmatisch: ze filmt actrice Tella Kphomahou, pratend over de problemen die ze ondervond met de belichting van haar huid.

Tella voert gesprekken over dit onderwerp met Diarra Sourank, een cameraregisseur van kleur, en met de Frans-Senegalese regisseur Sylvestre Amoussou. De scènes van An zijn abstracter. Ze zijn opgenomen in de filmschool waar ze les geeft. De scène verplaatst zich van de binnenplaats van de school naar een studio, waar de setting doet denken aan een kleurentestscene, met een witte man en een vrouw van kleur.

Daarnaast zijn er door de film heen Zoomgesprekken gemonteerd waarin de regisseurs hun standpunten bespreken, en hoe de film *PRISM* tot stand kwam.

PRISM creëert krachtige tegenbeelden in een cocreatieve stroom die documentaire en fictie met elkaar verbindt, om de kwestie van racisme in de westerse filmkunst ter discussie te stellen. De film problematiseert de neutraliteit van de camera en haar machtsongelijkheid om andere ongelijkheden in de maatschappij op basis van huidskleur aan te pakken. Terwijl de film deze kwesties deconstrueert, probeert de film ook te reconstrueren dankzij de collaboratieve aanpak van de filmmaaksters.

HET VERTREKPUNT VAN *PRISM*

De film *PRISM* vloeit voort uit de vorige film van Belgisch filmmaker An van. Dienderen: *Lili* (2015). *Lili* handelt over het thema van de zogenaamde “China Girls”: de traditie om witte vrouwen te filmen in het bijzijn van een kleurenkaart. Deze beelden worden sinds de jaren twintig gebruikt in films om de kleuren van de camera te kalibreren. Het probleem met deze traditie is dat de witte huid als een (onzichtbare) standaard wordt beschouwd, waardoor het moeilijker wordt mensen met een andere huidskleur in beeld te brengen. *Lili* vindt plaats in een tv-studio waar een vrouw gevraagd wordt als zogenaamde “China Girl” te fungeren. Deze re-enactment bevraagt, als een film-in-een-film, de praktijk van witte “China Girls” om de relatie tussen filmprocessen en ideologie onder de loep te leggen.

Opvallend was dat er na elke vertoning van *Lili* vragen uit het publiek kwamen over hoe mensen met een andere huidskleur omgaan met dit ingebouwde racisme. “Zijn er nog andere soorten ‘China Girls’?”; “Zijn er nog andere kleurcorrectieprocessen?”; “Hoe gaan mensen met een andere huidskleur om met dit onbewuste racisme?” An slaagde er niet in deze vragen te beantwoorden, maar ze vond ze dringend en pertinent. Toen nodigde An de Brusselse Rosine Mbakam uit Kameroen en de Parijse Eléonore Yameogo uit Burkina Faso uit om samen te werken aan een film waarin de verschillen in hun huidskleur als uitgangspunt dienden. Zo konden ze hun ervaringen met de bevooroordeelde beperkingen van het medium onderzoeken en met elkaar delen.

BIO

FILMMAKERS

Eléonore Yameogo

Rosine Mbakam
© Jean-Dominique Burton

An van. DienderenM
© Lisa Spilliaert

Eléonore Yameogo

Eléonore Yameogo, oorspronkelijk afkomstig uit Burkina Faso, behoort tot een generatie van vrouwelijke Afrikaanse regisseurs die de moeilijker, delicate filmonderwerpen niet schuwen. Haar carrière begon op de filmsets van Ouagadougou, waar ze praktijkervaring opdeed, alvorens film te studeren in Burkina Faso, België en Frankrijk, waar ze momenteel woont. *Le cimetière des éléphants* en *Paris mon Paradis* zijn haar twee meest recente films en handelen over existentiële kwesties tussen Afrika en het Westen.

In 2006 regisseerde ze haar eerste korte documentaire, *Ouaga Jazzy*, over het leven van een oude jazzman. In 2007, in het verlengde van de vorige film, voltooide ze haar tweede kortfilm, *Ouaga HH*, die ook met muziek te maken heeft. In datzelfde jaar, tijdens een verblijf in België, ontdekte Eléonore dat er in Europa ook garibous bestaan, een term die in Burkina Faso gebruikt wordt om bedelaars te benoemen. Vanuit deze observatie maakte ze een middellange film, *La main tendue*, geselecteerd voor FESPACO 2009.

Na haar ontmoeting met de Franse producent Erwann Créac'h op het Festival Afrique taille XL in maart 2008 in Brussel, werkte ze met hem samen voor de productie van haar eerste lange documentaire, *Paris mon Paradis*. *Paris mon Paradis* ging in première op FESPACO 2011 en won de prijs 'Conseil Supérieur de l'Information' (CSI). In datzelfde jaar volgden nog een reeks prijzen.

In 2017 begon ze met de regie van *Le cimetière des éléphants*, geproduceerd door VRAIVRAI FILM (Frankrijk) en ONEZIK (Burkina Faso). Deze film werd in 2019 geselecteerd voor FESPACO in de categorie 'beste documentaire'. FESTICAB in Burundi en FIFIREL in Kameroen bekroonden de film als beste documentairefilm tijdens hun editie van 2019. Daarnaast ontving de film een speciale vermelding van de jury op het Festival Ecrans Noirs in Kameroen.

Rosine Mbakam

Rosine Mbakam groeide op in Kameroen. Ze richtte zich al heel vroeg op film en volgde, dankzij de teams van de Italiaanse ngo COE (Centro Orientamento Educativo), een opleiding in Yaoundé waar ze in 2000 voor het eerst aan de slag ging met beeld, montage en regie. Ze regisseerde verschillende institutionele films en werkte met deze organisatie samen vooraleer ze in 2003 het team van STV (Spectrum Television) onder leiding van Mactar Sylla vervoegde. Gedurende 4 jaar bekleedde ze verschillende functies als redacteur, regisseur, presentator, en verantwoordelijke voor de programma's.

Gedreven door de wens om haar cinematografische visie te ontwikkelen, ging ze in 2007 naar het Belgische INSAS (Institut National Supérieur des Arts du Spectacle et des Techniques de Diffusion). Toen ze in 2012 afstudeerde, regisseerde ze een eerste korte fictiefilm *Tu seras mon allié*, die door verschillende internationale festivals werd bekroond.

In 2017 regisseerde ze *Les Deux visages d'une femme bamileke*, haar eerste speelfilmdocumentaire die geselecteerd werd door meer dan zestig festivals (IFFR Rotterdam, Fespaco...). Haar volgende film, *Chez jolie coiffure*, bereikte een nog breder publiek (Dok Leipzig, True/False, AFI Fest Los-Angeles, Fespaco...) Beide films werden alom geprezen door critici van The New Yorker, The New York Times, LA Times, Variety, ...).

In een streven naar onafhankelijkheid, richtte ze in 2014 Tândor Productions op, samen met Geoffroy Cernaix. Door haar films te produceren, wil ze de eigenheid van haar visie ten tonele voeren. Tegelijkertijd startte ze Caravane Cinéma op, dat Afrikaanse films in de volkswijken van grote Kameroense steden afspeelt in de vorm van openluchtvertoningen. Ze wil dit project de komende jaren verderzetten.

In 2020 draaide ze een korte film, *La majorité invisible*, voor het Cinetracts '20 project in het Wexner Center for the Arts (Columbus, Ohio).

In 2021 voltooide ze haar derde lange documentaire, *Les prières de Delphine*. Ze bereidt ook de opnames voor van haar tweede korte fictiefilm, *Pierrette*.

Ze verdeelt haar tijd tussen haar productiebedrijf (Tândor Productions in België en Tândor Films in Kameroen) waarmee ze aan verschillende projecten werkt, en haar lesactiviteiten aan het KASK School of Arts in Gent (België).

An van. Dienderen

An van. Dienderen is een filmmaker met een diploma in audiovisuele kunsten (Sint-Lukas, Brussel). Ze behaalde een doctoraat in Vergelijkende Cultuurwetenschappen (Universiteit Gent), en was een visiting scholar aan UC Berkeley. Ze maakte verschillende documentaires die wereldwijd vertoond en bekroond werden met (inter) nationale prijzen. Ze regisseerde o.a. de films *Visitors of the Night* ('98), *Site* ('00), *Tu ne verras pas Verapaz* ('02), *The Ephemerist* ('05) *Patrasche, a Dog of Flanders - Made in Japan* ('08), *Cherry Blossoms* ('12), *Letter Home* ('15) en *Lili* ('15).

Ze publiceert regelmatig teksten over visuele/performatieve antropologie, is docent aan het KASK, School of Arts Gent, en initieerde de internationale kunstwerkplaats SoundImageCulture. Haar werk werd vertoond op FID Marseille, Videonale Bonn, International Filmfestival Rotterdam, BFI festival London, 25 FPS Festival Zagreb, Yerba Buena Center San Fransisco, SCCA Center for Contemporary Art Ljubljana, Contemporary Art Biennale Talinn, Contour 7, MACRO – Museo d'Arte Contemporanea Roma, Margaret Mead Film and Video festival (New York), DMZ Korea International documentary festival, Museum of Contemporary Arts Athens, Bienal de la Imagen en Movimiento Buenos Aires, Courtisane, Beursschouwburg, MuZee Ostend, KANAL, FoMu, etc.

EEN MEERSTEMMIGE FILM: DE MAKERS AAN HET WOORD

An van. Dienderen: “China Girls” zijn de beelden van witte vrouwen die heel even met een kleurenkaart gefilmd worden. Het procédé zit diep verscholen in de technologie van cinema. Aangezien het enkel door techniekers wordt gebruikt, krijgt de doorsneekijker het normaal gezien niet te zien. Het is echter een procédé dat aantoont dat de techniek van cinema bij voorbaat al bevooroordeeld is om witte huid goed in beeld te brengen en de huid van gekleurde mensen veel slechter in beeld te brengen. Dat komt vooral tot uiting in beelden waar je mensen met twee verschillende huidskleuren samenbrengt. Dat probleem zie je nog tot op vandaag. Ook al zijn er reeds een aantal verbeteringen, toch komt het nog steeds neer op de goodwill van de techniekers en van de mensen die voor de camera moeten staan en uren moeten wachten tot een juiste, goede representatie van hun huidskleur kan worden gecreëerd, als dat zelfs al mogelijk is. Vaak zijn die acteurs ook echt bijzonder teleurgesteld wanneer ze uiteindelijk de beelden van zichzelf zien: een donkerdere huid resulteert op beeld vaak in een vreselijke brei van tinten, waarbij geen enkele tint correspondeert met de werkelijke huidskleur.

An: De traditie van de “China Girls” toont aan dat de camera niet zomaar een technologie is die de werkelijkheid objectief vastlegt. De technologie van de camera is een uitvinding, door mensen geconstrueerd en dus niet vrij van culturele vooroordelen. Net daarom

interesseren de “China Girls” me zo, en daarom besloot ik er een film (*Lili*) rond te maken.

Opvallend was dat er na elke vertoning van *Lili* vragen uit het publiek kwamen over hoe mensen met een andere huidskleur omgaan met dit ingebouwde racisme. “Zijn er nog andere soorten ‘China Girls’?” ; “Zijn er nog andere kleurcorrectieprocessen?”; “Hoe gaan mensen met een ander huidtype om met dit onbewuste racisme?” Ik slaagde er niet in deze vragen te beantwoorden, maar ik vond ze zeer dringend en pertinent.

Ik vond dat heel pertinente kritiek die ik absoluut niet kon weerleggen. Ik had al aangegeven dat de opvolger van *Lili* een documentaire zou zijn waar ik filmmakers van verschillende huidskleuren ging volgen in hun manieren om huid te belichten. Maar dat is nog steeds ik die als witte persoon een film ga maken over ‘de ander’. Ik wou dat nu anders aanpakken en echt een collectieve film maken. Toen is de ommekeer gebeurd van ik als enige auteur naar ik die een cocreatief proces wou aangaan. Omdat ik nooit, never, jamais zal weten wat het is om een andere huidskleur te hebben. En die beleving of die embodiment, dat staat centraal in het project.

Rosine Mbakam: De ontdekking dat de camera was gemaakt met alleen de witte huid als referentie plaatst mij oog in oog met mijn eigen naïviteit als gekoloniseerde. Ik zat gevangen in een systeem waarin ik, als zwarte filmmaker, gediscrimineerd werd door

mijn belangrijkste werkmateriaal. Het project *PRISM* volgde op mijn eerste drie lange documentaires. In deze films experimenteer ik en onderzoek ik mijn cinematografische blik. Ik ben geboren in Kameroen, een land dat gekoloniseerd werd door Frankrijk. Ik droeg deze koloniale erfenis al in me zonder dat ik me er bewust van was en zonder er vragen over te stellen. Ik vroeg me af wie ik was en wat ik beschouwde als mijn eigenheid en mijn geschiedenis. Dat was grotendeels een constructie en een resultaat van een dominante en westerse ideologie. Het project *PRISM* maakt het voor mij mogelijk om aan introspectie te doen en naar mijn geschiedenis te kijken: naar wat niet was beïnvloed door dit koloniale verleden. Ik beschouwde *PRISM* in de eerste plaats als een laboratorium, waar ik een diagnose kon stellen van alles wat ik in stilte herkauwde. Vervolgens werd de film een platform waar ik als zwarte filmmaker mijn gedachten kon delen, mijn verzet tegen deze ideologie, haar macht en alles wat zij onbewust in mij deponeerde. Eindelijk had ik de ruimte om mezelf ermee te confronteren.

Eléonore Yameogo: Het project *PRISM*, dat An aan mij voorstelde, verraste me. Ik vroeg me af: waarom is ze geïnteresseerd in dit thema? Wat is haar standpunt betreffende het filmen van zwarte mensen? Heb ik me als zwarte filmmaker ooit gediscrimineerd gevoeld door de camera? Sindsdien rezen er diepe vragen in mij...

Rosine: De samenwerking met de andere filmmakers is een confrontatie van ideeën. Het benadrukt onze kwetsbaarheid. Ik ontdekte bij mezelf een complex dat me dwong om “een verhaal” van Afrika, van dé Afrikaan en van dé Zwarte te reproduceren en me eraan te conformeren.

Wanneer we onszelf in vraag stellen, is het niet altijd leuk om te zien wat er uit komt. Het is niet leuk om te horen of te zien wat ik in mezelf heb ontdekt en in de film vertel. Dit proces heeft me in staat gesteld om het allemaal uit te braken, zonder filter. Ik vond een emanciperende stem en mijn blik voelde bevrijd. Ik hoop dat de kijker ook een manier zal vinden om te dekoloniseren.

In deze zoektocht naar dekolonisatie realiseer ik me hoe moeilijk het is om een ideologie te deconstrueren als er niet veel mensen zijn die vinden dat die ideologie gedeconstrueerd moet worden. Soms voelt het alsof je altijd een verstorend element bent. Het is vermoeiend. Maar de urgentie en de noodzaak is te groot.

Eléonore: In mijn vroege jeugd in Afrika werd ik omgeven door verhalen. Het waren verhalen die mijn verbeelding voedden, emoties opwekten en me hielpen mezelf als persoon te ontwikkelen. Mijn films zijn gebouwd op dezelfde principes van het vertellen van verhalen. De onderwerpen van mijn films kunnen droevig of gelukkig zijn, maar dit alles berust op waarden die de basis kunnen vormen voor een die mensen aangaan, die hun relaties met anderen en met hun omgeving in vraag stellen.

Rosine: Het is belangrijk zichzelf in vraag te stellen, zelfs over dingen die vanzelfsprekend lijken. Mijn loopbaan heeft me altijd oog in oog gebracht met anderen en hun verschillen. In Kameroen heb ik een opleiding gevolgd bij een Italiaanse ngo. Ik heb bij de televisie gewerkt, waar ik heb samengewerkt met Kameroeners, Zuid-Afrikanen en Europeanen.

Ik kwam naar België om westerse cinema te studeren met de overtuiging terug te keren naar mijn land om films te maken. Ik werd verliefd op een Fransman met wie ik twee kinderen kreeg. Het was alsof het leven me wilde confronteren met het verschil van de ander. Wanneer je in een monocultuur leeft, moet je een individuele stap zetten naar de ander. De verschillende etappes van mijn persoonlijke reis hebben me in staat gesteld de ander te ontmoeten, mezelf soms in zijn of haar plaats te stellen, mijn blik te verleggen en te ontdekken in hoeverre ik een connectie kan maken met het verhaal van de ander.

Eléonore: Het belangrijkste verschil tussen een witte en een zwarte huid is niet te wijten aan de kleur, maar eerder aan de dichtheid van die kleur. De belichting is dan essentieel. Het is de juiste belichting, een artistieke en technische keuze tegelijkertijd, die het mogelijk maakt om de schoonheid van de zwarte huid te tonen. Door rekening te houden met tint, textuur en de fundamentele regel van de zwarte huid: de lage reflectiefactor van het licht. Deze reflectiefactor is geen racistische uitvinding, maar een

natuurkundige wet (die ik probeer te tonen in de film, met personages van verschillende kleuren). Wanneer we een camera afstellen, kalibreren we zowel zwart als wit. Dat zijn voor een camera slechts twee elektrische waarden (in microvolt) waarmee we de energie van de fotonen kunnen analyseren die door de sensor worden waargenomen.

Rosine: In onze huidige maatschappij is het moeilijk om neutraal te zijn. Je moet je engageren, een standpunt innemen, een beetje een kant kiezen. Alles wordt politiek. Terwijl ik aan *PRISM* werkte, ontdekte ik wie ik was en dat was niet altijd even mooi. Ik heb het aanvaard en ik bied het aan aan de toeschouwer. Ik geloof dat we ons als toeschouwer engageren door bewust de films te kiezen die we willen zien. Wie naar *PRISM* komt kijken weet dat hij of zij wakker geschud zal worden, in vraag zal worden gesteld en er na afloop mee zal doen wat hij of zij wil. Ik heb vertrouwen in het publiek.

Eléonore: Trouwens, je kunt geen camera maken “die zwarte mensen beter filmt”, want die zou in alle opzichten identiek zijn aan de camera’s die vandaag bestaan. Ik denk dat we het technische probleem van de camera, die slechts een werktuig is, moeten loskoppelen van het probleem van de blik waarmee filmmakers en fotografen kijken.

FILMOGRAFIE

Eléonore Yameogo

Le cimetière des éléphants, documentaire, 70' (2018)

Paris mon Paradis, documentaire, 68' (2011)

La main tendue, 48' (2008)

Ouaga HH, kortfilm, 26' (2007)

An van. Dienderen

Lili, kortfilm, 10' (2015)

Letter Home, kortfilm, 8' (2015)

Cherry Blossoms, kortfilm, 11' (2013)

Patrasche, A Dog of Flanders, Made in Japan, documentaire, 85' (2008), samenwerking met Didier Volckaert

The ephemerist. Pocket Librarian of the Veldstraat, documentaire, 34' (2004), samenwerking met Didier Volckaert

Tu ne verras pas Verapaz, documentaire, 56' (2002), samenwerking met Didier Volckaert

Site, Portrait topographique de José Besprosvany, documentaire, 10' (2000)

Visitors of the Night, documentaire, 34' (1998), samenwerking met Didier Volckaert

Coitus, kortfilm, 16mm, z/w, 12' (1995)

Yzer, kortfilm, 3' (1993)

Rosine Mbakam

The prayers of Delphine, documentaire, 91' (2021)

Chez Jolie Coiffure, documentaire, 70' (2018)

Les deux visages d'une femme Bamileke, documentaire, 77' (2016)

Tu seras mon allié, fictiefilm, 19' (2012)

Les portes du passé, docufictie, 13' (2011)

PRODUCTIE- HUIZEN

Elektrischer Schnellseher

Elektrischer Schnellseher is een Gents productiehuis dat zich op het werk van An van. Dienderen richt. Wij zijn geïnteresseerd in de tegenstelling tussen feit en fictie, tussen het denkbeeldige en de waarneming, tussen voorstelling en ervaring met als uitgangspunt het belang van het beeld in onze multiculturele samenleving. Het beeld, het geluid, het ritme,... we spelen met deze audiovisuele instrumenten om het hierboven vermelde thema op een inventieve en kritische manier te brengen. Elk werk van Elektrischer Schnellseher streeft er dan ook naar een eigen visueel universum te creëren: het onderwerp leidt ons naar een bepaald gebruik van de camera, het archiefmateriaal naar een specifieke benadering, de omgevingsgeluiden naar een specifieke soundtrack.

www.anvandienderen.net

Tândor Productions

TÂNDOR PRODUCTIONS is ontstaan uit de wens van twee mensen: Geoffroy Cernaix en Rosine Mbakam. Hun beweegredenen waren het opzetten van een professionele creatieruimte met respect voor de auteurs, hun werk en het ondersteunen van projecten met een unieke en authentieke invalshoek.

Onezik

ONEZIK werd in 2017 opgericht in Burkina Faso, met de ambitie om films te produceren waarvan de verhalen geworteld zijn in de Afrikaanse culturen en tradities maar ook met de ambitie om zich tegelijkertijd open te stellen voor de rest van de wereld. Het doel is om nieuwe talenten of ervaren scenaristen in staat te stellen hun creativiteit te uiten door het schrijven van unieke en boeiende verhalen. De organisatie werkt samen met jonge en ervaren regisseurs en moedigt de dialoog tussen hen aan.

Vandaag is Tândor Productions ook een groep jonge filmtechnici die ijvert voor een andere manier van film maken. Tândor Films werd in 2018 opgericht in Yaoundé, Kameroen, met het idee om onze productiehorizonten te verruimen

tandorproductions.com

Sinds haar oprichting ontwikkelt ONEZIK projecten met auteurs en producenten uit verschillende Afrikaanse landen, o.a. Tsjaad, Senegal en Burkina Faso, om zo gestalte te geven aan de wens om talent op te sporen en grootse werken uit te brengen. Hoewel Afrika de thuisbasis van de organisatie is, wil ze openstaan voor universaliteit. In die optiek wordt ze gesteund door externe bijdragen en wordt ze ook versterkt door coproductieakkoorden met organisaties uit andere continenten.

CONTACT

Distributie

Icarus Films (VS en Canada): mail@icarusfilms.com

ARGOS centrum voor audiovisuele kunsten (België + andere regio's): distribution@argosarts.org

Pers & communicatie

Rosine Mbakam: rosine.mbakam@gmail.com

An van. Dienderen: an.van.dienderen@telenet.be

Eléonore Yameogo: eleonoreyameogo@yahoo.fr

Productie

Elektrischer Schnellseher: an.van.dienderen@telenet.be

Tândor Productions: tandor.prod@gmail.com

